

Un temps per hivernar

Diuen els/les experts/es que els nens i nenes aprenen a través del joc i de la quotidianitat, està comprovat i nosaltres ho veiem cada dia a l'escola amb els vostres fills i filles. Fem referència al que viuen i experimenten cada dia, utilitzant allò quotidià com un recurs i una eina molt vàlida d'aprenentatge.

Però què passa ara amb aquest confinament, amb aquesta tancada obligatòria que ens porta com a responsables a utilitzar realment el que tenim per no estancar-nos, per no quedar-nos en 'stand by'? On queden ells i elles? Com podem sostenir el que estem visquent i el que ha de venir? Quin valor li donem ara a la quotidianitat?

Aquest confinament ens ha obligat o forçat a canviar-la; a modificar la nostra rutina, els nostres hàbits diaris. Ara hem d'aprendre a conviure amb aquest fet de transformació juntament amb els nostres fills i filles. Crec que no ens ho hem de prendre com un aspecte negatiu, tot el contrari. Rebre'l com una oportunitat de canvi, de modificació, aprofitar per estar amb els nostres, per fer instrospecció, per coneixe'ns millor i, sobretot per tenir més força mental, recolzant-nos amb la gent que estimem, amb qui coneixem. Entrellaçar-nos uns i altres a una corda de paciència i d'esperança.

Molts/es de vosaltres us veureu en la necessitat de treure la pols a la imaginació i la creativitat, i buscar tota mena de recursos, idees, maneres de fer per tal que els vostres fills i filles portin el millor possible aquest tancament i no s'avorreixin. I potser és una opció que ens pot tranquil·litzar, però si ho pensem bé i reflexionem sobre aquest estat en que ens trobem, potser podem utilitzar-ho amb altres intencions.

Tornem doncs a la realitat d'aquests dies i aprenuem d'aquests moments que se'ns ofereixen, junts. Adaptem-nos a aquesta 'quotidianitat' modificada.

Tots/es nosaltres, amb les diferents situacions de cadascú, pot aportar segon les seves possibilitats. I de ben segur que tot serà benvingut i acollit pels vostres fills i filles.

Potser és el moment de sentir-nos, de fer passar el temps, de mirar-nos als ulls, de tenir-nos, d'explicar-nos què ens passa, de compartir com estem, de fer servir l'escolta, el detenir-se, de deixar-se sentir, de deixar-nos emportar pels instants i no pel rellotge, de deixar de comptar, de no mantenir-nos a l'espera, de no pensar en el 'fora', de no ser i de ser, i res més.

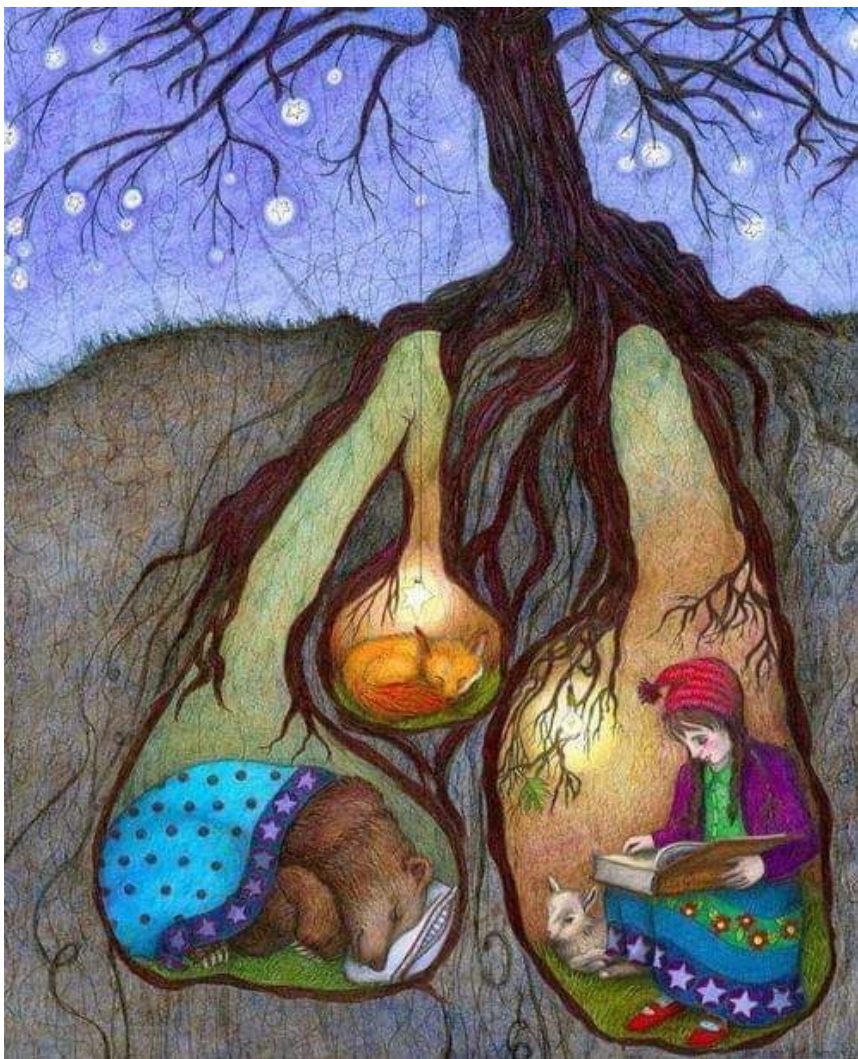
No és un temps de confinament, és un temps de recolliment, llarg, però útil per continuar avançant. Segurament ens canviarà, però quin aprenentatge no es fa canviar i avançar?

'Aprendre de la quotidianitat'. Ara toca aprendre des de dins. Com a adults, potser ens servirà per aprendre de nosaltres, del que sentim, del que pensem, de com encarem el que ens està passant. I pels nostres petits i petites, potser suposarà també un temps estrany, dies més pesats, dies de no entendre,

però també un temps per aprendre, com nosaltres, de com enfrontar-se amb la seva nova realitat, amb la nova quotidianitat, escenes desconegudes per ells/es, però almenys, plenes del que vosaltres, com a pares i mares els hi podeu aportar, que no és res més que: estima i presència.

Per acabar, no us oblideu, som animals, i com a tal també ens hauríem de confinar, sols que havíem perdut aquest sentit/instint d'amagar-nos cap endins. Adaptem-nos a aquest moment, com a una anestèsia general, per baixar el ritme, no només per carregar energia, sinó també per fer ús de les reserves que tenim amb el fi de protegir-nos, per recuperar i agafar forces renovades. Sinó, penseu, en l'hivernació de l'ós que s'estan mesos i mesos confinats en el seu cau, esperant veure la llum, una llum que amb seguretat i certesa, saben que en més o menys temps ha d'arribar.

Ànims!

Cristina Fernandez Perez
Març de 2020